

Světlo na konci tunelu

S volným pádem se dějí zážitky v újelijak. Pro někoho bylo zkušenější poprvé na tandemu, jiní si mělem státní první stabilizaci a dalšího dráha dva instruktoři. Jak ale vypadá první volný pád v tunelu? A jak si pak takový tunelový zvyk na skutečném seskoku? Vážíte nebo ne, byl to pádný hukot...

Představte si klasickou situaci za oknem zima a vtr a vy se nemůžete dočkat, až se přede všemi konečně otevře turboletu a do známé ku si napřete AFF Level 1. Jenže do první daleko, a tak přede všemi a bídíte, jak ne zabít čas. Náhodou objevíte pář vide z tunelu, podvíte se na mapu a zjistíte, že to k nejbližšímu SkyVenture ze který jenom dvě hodiny letadlem. Stačí par e-mail a rezervace je na světě...

A tak jsem se jednoho květnového rána vypravil z Chicaga do Denveru. Na malebném letišti na Skalistých horách čekalo připravené auto a po první hodině já zdy jsem zaparkoval před zvláštní hranatou budovou, která do širokého okolí hučela hlubokým rachotem proudícího vzduchu. Ano, SkyVenture Colorado, jeden z nejmodernějších větrných tunelů v USA.

Na zájezdek se sluší poznamenat, že denverský tunel nepatří ke klasickým parašutistickým větrným státním podle provozovatele je nějakých 95% věch zříkání 2D, prototypový žerodinka na větrném žákolně zříždě, nebo žfiremně posezené. Tomu také odpovídala nesmírně pohodová atmosféra v nějakém pář hodině moc nesejde. Že jsem přemíjel o dvě hodiny dříve v? Žádných problémů ž jestli chci, má hned, časové sloty se přídají dost flexibilně.

Ještě jsem se ani nestačil rozkoukat a holky z recepce mi začaly představovat instruktora. Ujal se mne Dan. Hned se ptal jestli už jsem skákal a kolikrát. Nesmíle jsem přpnul, že zatím jenom žestkrát static line. Zasměl se, že to v be nevá, že on má ž seskok jenom sedmadvacet. Celkem by mě zajalo, jak vypadá takový sedmadvacetý seskok člověka, který dělá instruktora v různých tunelech už nějakých žest let...

Moc jsme se nezdržovali povědně a šli na první žkoleně. Nafasoval jsem kombině, chrání e loktů a kolen, h a brže, ale než jsem si to věchno stáil obléct, už tu byl Dan s vozákem. A začal suché tréning. Nejdříve přednáška o prsně poloze, potom něco mělo o plochých otáčkách, cvičeně na vozáku a ještě pář slov o otevřeně (což bylo obzvlášť pikantně, protože jsem do té doby ani nevděl, jak takový uvolňovač větrného vypadá a kde přesně je). Ž koleně před první blokem zabralo tak př hodinku a Dan ho ukončil s tím, že bude když se zbytek naučím přmo v tunelu.

A tak začal první třminutový timeslot. V be jsem nevděl, co čeká, když se za námi zaklaply skleně dveře posadili na lavici v tunelové žizemě. Před námi zrovna doláta nějaká dvojice větrná a už mě Dan tla Náhraz vzduchu byl sice znatelně, ale nikterak stresující, protože obsluha větrná sněžila větrně. Dan ž stal státní itla il mě dolá na sě, abych si zkusil prohnout a pář otáček (jeho metodu žpřestav si, že přdělá ná

obrovsk½m volantemã€œ ŀ°spŀĀjnŀ pouŀ¼ŀ-vŀjm dodnes). Co si budeme vyprŀvŀt ŀ€“ plŀcal jsem se tam jak ryba na poŀŀĀjdnŀ omlŀtil jak instruktora, tak sklenŀnŀ stŀny tunelu.

Po tŀŀech minutŀch mŀ Dan vyvlekl ven, aby mohla lŀtat dalŀŀ- dvojice a jŀ se tak nŀjak snaŀil pochopit, co se dŀlo. Chmury a depresi z toho, ŀŀe to nikdy nezvlŀdnu, rozehnal aŀ¼ ŀĀirokŀ½ ŀ°smŀv instruktora a klasickŀ americkŀ ŀŀzwo job!ŀœ. Pak pŀŀĀjly dalŀŀ- tŀŀi minuty toŀenŀ- na sŀ-ti a kdyŀ¼ Dan vidŀl, ŀŀe uŀ¼ pomalu ale jistŀ zaŀŀ- nŀjm drŀ kontrolnŀ- stanovŀtŀ, aŀŀ zvlŀ½ŀ- rychlost. Vyletŀl jsem do vzduchu, leknul jsem se, pŀŀedvedl vlaŀtovku a po metru le se zaboŀŀil hlavou napŀed do sŀ-tŀ. Dan se smŀl a kdyŀ¼ jsem odeŀjel (rozumŀj ŀŀž byl jsem odhozenŀœ) ven na lav chvŀ-li v tunelu a pŀŀes sklo mi pŀŀedvŀdŀl, co jsem dŀlal ŀpatnŀ, jak jsem se u toho vydŀŀenŀ tvŀŀil a jak se mŀ prohnout a zvedat hlavu.

Nŀkdy ke konci osmŀ minuty jsem uŀ¼ jakŀ¼ takŀ¼ drŀel rovnovŀhu (i zavŀŀenou pusou) a byl schopn vnŀmat Danov Udŀlal jsem dokonce pŀr plochŀ½ch otŀĀek, pravda, plus mŀnus dva metry vŀ½Āky, a uŀ¼ŀval si toho, ŀŀe se dokŀŀ poloŀŀit na vzduch, drŀet prohnutŀ- i hlavu nahoŀme. Ale pak to pŀŀiŀlo. Dan mi s ŀĀibelskŀ½m vŀ½razem ve tvŀŀi feetŀ. Odmŀval jsem to (prvnŀ- rŀina do stŀny), sŀhnul dozadu a... bum! Opŀt hlavou do sŀ-tŀ. Takŀe znova, 5000, mŀvŀnŀ-, bum! A jeŀtŀ jednou, dvakrŀt, tŀŀikrŀt.

Tady se projeily dvŀ ŀŀasnŀ vŀhody tunelu. Pokud se vŀjm totiŀ¼ nŀjakŀ ŀloha nepovede, nic se nedŀje ŀ€“ instr zavrtŀ- hlavou a vy opakujete. A za nŀjakŀ tŀŀi minuty timeslotu tŀch opakovŀnŀ- zvlŀdnete opravdu hodnŀ, bez nŀjak stresu z blŀŀŀ- se zemŀ. Navŀc bylo za jednou ze stŀn zrcadlo, takŀe kdyŀ¼ chudŀk Dan vidŀl, ŀŀe mi nohy pŀŀ dŀlajŀ- psŀ- kusy, dohodli jsme se, ŀŀe pŀŀi kaŀ¼dŀm nŀcviku se nejdŀŀv otoŀŀm pŀŀed zrcadlo, stabilizujŀ se s ru budu sledovat, co dŀlajŀ- nohy. Kupodivu to fungovalo.

Dvacet minut bylo na prvnŀ- den aŀ¼ aŀ¼, a tak jsem zmizel na hotel. Veŀer jsem koneŀnŀ pochopil, co znamenŀ onen ŀŀtunelovŀ½ syndromŀœ, pŀŀed kterŀ½m mŀ instruktŀmi varovali. Zŀda zaŀala neskuteŀnŀ bolet a jŀ v duchu dŀl Hiltonovi za instalaci vŀŀivky na pokoj a japonskŀ½m soudruhŀm z Nissanu za ergonomickŀ sedadlo jejich modelu 350Z. Pŀŀiznŀjm se, ŀŀe nechŀpu, jak zvlŀdajŀ- tunelovŀ tŀ½my svŀnŀ kolikahodinovŀ trŀninky...

Druhŀ½ den mŀ ŀekalo zbylŀ½ch ŀtyŀŀicet minut, kterŀœ jsme vŀnovali procviŀovŀnŀ- polohy, otŀĀĀim a otvŀ-rŀjnŀ takŀ pŀŀiopravil zvlŀŀjnŀ- ŀlohu nazvanou ŀtverce. Ta spoŀŀala v nŀkolikanŀsobnŀm opakovŀnŀ- letu vpŀŀed, s vzad a klesŀjnŀ-, samozŀŀejmŀ s ŀŀzkontrolou vŀ½Ākomŀruŀœ po kaŀ¼dŀm koleŀku. V jednom slotu jsem dŀlal ŀt nadoraz ke stŀnŀ, jindy jsem je zase mŀl dŀlat rychle s tŀ-m, ŀŀe mohu klidnŀ nastoupat aŀ¼ nad sklenŀnŀ stŀny. Ry uklesŀvŀjnŀ- se zastavenŀm tŀsnŀ nad sŀ-tŀ byl celkem adrenalin.

Protoŀe se kolem poledne zaŀali za sklem rojit prvnŀ- ŀŀcivilovŀŀœ a jŀ se po nŀjakŀ pŀŀlhodince cŀtil v tunelu jak pŀŀiĀla dalŀŀ- ŀloha. Dan vŀ¼dycky ukŀjal prstem na mŀsto na stŀnŀ, a jŀ mŀl k danŀmu mŀstu pŀŀiletŀt a takŀ dotknout. Nebylo to tak jednoduchŀ, jak to vypadalo ŀ€“ jakŀ½koliv prudkŀ½ pohyb rukou vpŀŀed totiŀ¼ znamenal ztrŀtu stability. Nakonec jsem se ale dobŀme bavil jŀ i divŀjci za sklem.

Na posledních patnáct minut jsme se dohodli, že si vyzkoušíme základy letu na zádech a jář dalšich ušiteňů vácň. Takže zase zpátky na sň-š a pláčň pokraňoval. Nakonec jsem sice na sň-ti pňř plochňch otňek udň konci timeslotu jsme se dohodli, že tohle cestou nepňjdeme a že se radňji nauňm pňřechod zpňt do prsnň polohy. Zaplaňpňňbňh za to. Nakonec jsem si takň vyzkoušel lňtňň- poslepu, kdy ňlovňk vnňmň pohyby mnohem intenzivně takň otňky jenom s pouňitňm nohou a ňjakň slajdovňň- do stran. Finňňň- ňňet za hodinu ňistňho ňasu s inťunelu (spňň- to bylo vň-c, protože jsme ňasto pňřetahovali) byl lehce nad 800 dolarň (cca 17 tisň-c Kň). Tehdy jsem to nedocenil, ale po shlňdnutň- cenň-kň evropskňch tunelň jsem litoval, že jsem nezň stal v Coloradu jeňtň o pňř dnň-

Ubňhlo pňř tňdnň a jň jsem sedňl v kolňnšňm turboletu, kterň pomalu stoupal na kopec. Vpravo Lojzek, vlevo Kudla z druhň strany se zubň- Hanka s kamerou. Krve by se ve mne nedoňezal, v obliňejí jsem byl bňlejňň- neň stňna natň Primalexem a v hlavň vňjechny ty ňňeňi hospodskňch rejpalň o tom, že mň vlastň nemajň- instruktoňmi co uňit a ň studenta by takň chtňli. Realita byla samozňejmň, ňkde ňplňň, jinde. Jakmile jsme vyskoňili z maňiny (coň si moc nepamatují, ale naňtň- je vňje na videu), zaňal jsem zjňňovat, že zlatň tunelovň ňasy skonňily...

V prvnň- ňňadň mň pňřekvapil neskuteňň rachot a rychlost volňho pňřdu. V tunelu byl proud vzduchu vňřazň, pň ňlovňk se tak mohl lňpe uvolnit a vňnovat se ňlohňm, aniň by ho pňřmi tom rychlost rozňilovala. Pak tu byl samozň blňňň-cň- se zemň a neustňňň snaha kontrolovat vňňkomňr ňň zatňmco v tunelu jsem mňl ruce v boxu a jenom mň hlavou, tady jsem cpal ruce dopňedu, protože kaňdň pohyb hlavy do strany znamenal drobnou zřňtu stability. No a nakonec pňřechod z absolutňch souňadnic do souňadnic relativňch. Zjednoduňňň ňňeňo ňň v tunelu mňjte promňnlivou rychlost vzduchu, takže pňřesň vň-te, kdy visň-te na mň-stň, kdy klesňte a kdy zase stoupňte. V reňlu ň nevň-, jestli ňňhodou necouvň a nepňizabije kameramana, ani jestli nemň ňňhodou klesat rychleji (asi ano, kdyň jsem nafasoval hned dva zňtňňovň pňřsy a kamera kňidňlka). Nikde ňňdnň obsluha, kterň by mohla pňřidat vňkon. ňňdnň odpňet zbňvajň-cňho ňasu v timeslotu a divňci v integrňňch mň ne a ne pustit. A na pňřetahovňň- ňň takň nehraje.

Dobrň, moňň s tň-m popisem seskoku trochu pňřehňňm, ostatň jako asi kaňdň, kdo mň naskňkňno ňco mň tucet. Tunelovň trňňnk mohu novňňkňm jenom doporuňit, protože studenta nauň- zňkladň- ňňvyky, kterň se mň pňřmi volňm pňřdu v reňlu vň-c neň hodit (stabilň- poloha, jistota v otňňkňch, stoupňň-, klesňň-, kompenzace pňř otevň-rňň-). ňňlovňka v tunelu nestresuje blňňň-cň- se zem, mň ňe se vňnovat trňňnku a kdyň se mu ňňňhod nepovede, mň dost ňasu na opakovňň-. Pohyb v absolutňch souňadnicňch je takň super ňň drňet se na mň-stň znamenň bňť jako pňřibitň na pňř centimetrech s konstantň- pňřdovou rychlostň- a moňňostň- neustňňň kontroly pňř. Rozhodň bych ale s instruktorem dohodnul vyňňň- rychlost v pokroňilejňch fňzňch trňňnku, kterň by lňpe odpovň skuteňňmu volňmu pňřdu ňň jinak si ňlovňk zvykne na to, že se nemusň- moc prohňbat, a nucňň prohnutň- v pňřipravň- o pohodu a koncentraci na ňlohy. A prňvň o pohodň, pňřmi volňm pňřdu je tunel pňředevňm.

Pokud mňjte tu moňňost, urňitň si lňtňň- v tunelu s ňjakňm dobrňm instruktorem vyzkouňejte. Osobň douňňm do SkyVenture v Denveru jeňtň pňřkrňit podň-vňm ňň jsou tu pňřece sedňky, headdown, manta...

{youtube}dXcPzSWEmgQ{/youtube}